

Petr Hájek: První máj 2023: Na průvody to letos nevypadá. Na lásku také ne. Ukrajinská nebo americká vlajka? Kafkovská proměna části národa v lumíky

- CZ24 News | 1. května 2023

ČESKO: PETR HÁJEK se rozhlíží kolem sebe a není si jist, jestli letošní První máj (a ostatní „májová výročí“) vlastně půvabně neilustrují svět popsáný ve slavné Huxleyově „antiutopii“, jejíž český překlad zní Konec civilizace

První máj je pořád ještě „svátek“. Myslí se tím, že většina zaměstnanců nemusí jít do práce. Případně-li – jako se právě stalo – na všední den, a protáhne tím víkend, je pro mnohé o to sladší. Nejde v něm o Máchovo „Hynku, Viléme, Jarmilo!“, tedy onu zdrcující tragédii, z níž se ovšem obvykle cituje jen prvomájový „lásky čas“. A už vůbec v něm nejde o „svátek práce“, který je pro nás pamětníky spojen s průvody pod tribunou papalášů. Nejde v něm – o nic. Anebo, že by naopak o všechno?

Slovo svátek má původ v křesťanské „svatosti“ (ukradeno jako mnoho dalších posvátných pojmů při „budování“ antikřesťanské civilizace). Tedy něco většině aktuálních „nájemců“ tisíciletého českého státu naprosto odcizeného. Svátky patřily tedy původně ke svatým, světily se čili posvěcovaly. Dnes se o to, co poválečné moderní „elity“ se svátky udělaly, už ani nepřeme, ale bez zájmu to přijímáme. Prostě to akceptujeme – a pochodujeme ve virtuálním „průvodu“.

Jedni – ta většina – je vnímají jako příležitost k volným dnům (optimálně k „prodlouženým víkendům“). Druhým (kteří jsou zrovna u moci) se právě proto nelíbí. Chtěli by jich co nejméně, protože mají vliv na „hrubý domácí produkt“ (HDP). Jako by na něčem takovém jako je hospodaření státu či dokonce bohatství (životní úroveň) jeho občanů ještě záleželo. Záleží jen na Green Dealu (čili uměle vyvolané sérii hospodářských, finančních a politických krizí), jenž je „předskokanem“ onoho Velkého resetu – dostavbě koncentráku na úrovni celých kontinentů.

Začátek i konec

Máme více květnových „svátků“, kterých se to v posledních dekadách u nás týká. Odkazují na naše nedávné dějiny – a manipulaci s nimi. Jde v tom rovněž „o všechno“ – a téměř nikoho to nezajímá. V květnových dnech (pátého až devátého) vypuklo na konci války (1945) v Praze povstání. Nebylo triviální, i když Němci již v Berlíně „implodovali“ (hroutili se do sebe) pod závěrečnými údery Rudé armády, okupační protektorátní režim nácků se zde ještě držel. Bylo to jako v mnoha předchozích případech: Válka v Evropě u nás začala – a u nás také skončila.

Němci (moderní fialová historická „věda“ je v médiích nazývá neutrálně „nacisté“, protože Němci – opět posílající své obrněnce na ruskou frontu – jsou přece báječní kámoši) ještě měli o co bojovat. Potřebovali se dostat do amerického zajetí, a uniknout tak odplatě těch, jimž nejvíce zpustošili zemi a povraždili na dvacet miliónů občanů – Sovětskému svazu (jemuž se zase prozvěnu říká Rusko, aby se tím od „zlých“ oddělili „hodní“ – aktuálně především náckové Ukrajinci).

Patálie nejen s časem

Boje ukončil až příjezd tanků Rudé armády, takže 9. května v Evropě druhá světová válka skutečně skončila až v Praze. Přesto se od posledního převratu u nás za oficiální konec (a tedy „svátek“) pokládá 8. květen. Tedy den, kdy v Berlíně podepsali Němci za přítomnosti spojenců bezpodmínečnou kapitulaci. Jenže podpis dokumentu se protahoval. Došlo k tomu nakonec až těsně před půlnocí, protože Francouzi (jak jinak) chtěli, aby na listině byl také jejich podpis – ačkoli byli zemí osvobozenou, neboť okupovanou (o Vichy nemluvě), nikoli spojeneckou (SSSR, USA, VB) – jenže zase dostatečně velkou (a mající generála de Gaula), aby se na to „zapomnělo“.

Ve Washingtonu tedy bylo ještě několik hodin osmého května, ale v Moskvě už dvě hodiny devátého – a v Berlíně (přeneseně i fakticky) půlnoc. Proto dokud jsme patřili do sovětské sféry vlivu dohodnuté s Američany a Brity na konferenci v Jaltě, slavili jsme konec války podle moskevského času devátého (kdy nicméně skutečně válka v Praze skončila). Když nás po „importovaném“ státním převratu v devětaosmdesátém (tzv. sametová revoluce) „převeleli“ do sféry vlivu Západu, začali jsme okamžitě otrocky „slavit“ konec války podle času washingtonského (8.5.).

Jsme Hitlerovi dědici?

Pořád mi od té doby vrtá hlavou, co ti Češi pozabíjení německými okupanty na barikádách a v ulicích v noci z osmého a pak za sovětské asistence (a jejich mnoha obětí) devátého: To už nebyli padlí ve válce? A co tedy byli? Ostatně – je to (většinou) jedno. Hroby sovětských vojáků-osvoboditelů na Olšanech a mnoha dalších místech se už stejně nesmějí připomínat, pamětní desky českých padlých hrdinů v ulicích nikdo neošetruje – a Piráti s ODS a TOPkou v pražském zastupitelstvu je stejně brzy sundají (jako tu na Staroměstském náměstí).

„Rusové“ nás přece neosvobodili – ale okupovali. Osvobodili nás přece Američané rozdávací v Plzni žvýkačky a konzervy UNRRA, když těsně předtím rozbombardovali Škodovku, protože věděli, že bude spadat „pod Sověty“. A tak se patálie s časem vyřešila podruhé. Potřetí se „svátek osvobození“ pravděpodobně zruší úplně, aby nebylo pochyb, kdo je tady dnes pánem – a komu patří náš... čas. A to ještě naštěstí nikoho nenapadlo komplikovat to tehdy Hitlerovým vynálezem „letního času“, který jsme převzali mnohem později, stejně jako jeho ještě větší vynález „integrovanou Evropu“ nazvanou později EU, která je naším protektorátním osudem už také nějaký pátek. On ten „strejda s knírkem“ v generálské uniformě ostatně nikoli náhodou vyhlédl z Pražského hradu – jako jeho současný dědic s knírkem bílým.

Alegorický vůz do Nikam

S tím Prvním májem je to obdobné. Více než čtyřicet let jsme jej „slavili“ v průvodech. Jako dítě jsem to pokládal za vzrušující zážitek. Pochodovali jsme z okraje Prahy na Václavák a jednotlivé menší proudy se k nám přidávaly, vyhrávala dechovka („První máj, První máj, hraj, muziko, hraj!“), vyřvávala hesla o „věčných časech“. Pak už to začalo „implodovat“. Nejprve se průvody změnily na sraz v okolí Václaváku, později, po osmašedesátém, se vše přesunulo na „seřadiště“ na Letenské pláni.

Zábava to byla ale pořád. Za jeden z nejhezčích okamžiků pokládám, když jsme s kolegy z redakce Květů nakoupili párky s hořčicí na táccích, utrhli se od ostatních a pod tribunou s Husákem a spol. divoce mávající uzeninami jsme vytvořili „alegorický obraz“ požíračů párků, a skandovali jsme: „Jde o to, aby o něco šlo!“ Také nám vesele mávali, protože v tom hluku pochopitelně nerozuměli ani slovo. Ale někteří kolem nás ano. Jenže imploze už postoupila tak, že nás za to nikdo ani nepopotahoval. A v okolí byly k dostání cigarety Sparta. A pak jsme šli do letenských sadů na pivo. A

někteří pak „na lov“ na Petřín.

Záhadní lumíci

Jako „lásky čas“ je První máj rovněž zničen. Alespoň pro ty z nás, kteří jsme nadále přesvědčeni, že homosexualismus a všechna ta absurdní LGBT+XYZ- jsou sexuální deviací a nemáme chuť potkávat na Petříně... no jako to uvedl svého času onen hit „když choděj holky s holkama a kluci s klukama.“ Prostě jsme vypadli z času. A nezbývá než pozorovat, jak to je většinové veřejnosti úplně jedno. Ne všem samozřejmě. Někteří se opět scházejí, aby tento den „oslavili“ společným setkáním s politickými požadavky. Ale je jich málo.

„Why do they do this? (Proč to dělají?)“ Tak zněla jedna ze základních frází v mé dávné učebnici angličtiny. Týkala se článku o lumících, podivných zvířátcích s ještě podivnějším zvykem: Jednoho dne se prostě seberou a v šestistupech pochodují do moře - kde se utopí. Někdo - nebo spíše Něco - jim k tomu neviditelně velí - a oni slepě poslechnou. Na onu otázku pak byla jako odpověď k procvičení. Jedna z (příznačně) nejobvyklejších anglických frází: „We dont know (Nevíme)“.

Kolem bouří neslýchaná drahota a peníze (než nám je vezmou) znehodnocuje nikdy nevidaná inflace. Západ už opět napadl Rusko a válčí s ním - zatím „jen“ skrze Ukrajince. Náš prezident se toulá po ukrajinských bojištích, aby předal zprávy z velení NATO (neboť kvůli tomu byl dosazen na Pražský hrad). V obchodech nabízejí levnou jedovatou ukrajinskou mouku a vejce a chleba s přimícháním cvrčků.

Jeden z mých bývalých redaktorů z Reflexu v ponižujícím rozhovoru s ministryní války (obranu) se vyznává z toho, že pravým vlastenectvím je dnes vyvěsit ukrajinskou nebo americkou vlajku místo české. A Většina si ničeho nevšímá. A odjíždí na prodloužený víkend. A ani je nenapadne otázka, která pro lumíky dnes hezky česky zní:

Why do they do this?

We dont know.

A co vzkázat zbývajícím lidem?

Krásný První máj!

1. KVĚTNA SPOLEČNĚ ZA MÍR

STÁT JSME MY, OBČANÉ ČESKÉ REPUBLIKY!

POJĎME SPOJENÍM NAŠICH SIL PROSADIT NAŠE NÁRODNÍ ZÁJMY

14:00 – POCHOD ZA MÍR Z NÁMĚSTÍ REPUBLIKY NA HORU VÍTKOV

15:00 – SHROMÁŽDĚNÍ NA PRAŽSKÉM VÍTKOVĚ

PROMLUVÍ OSOBNOSTI NÁRODNÍ SCÉNY
A ZÁSTUPCI CELÉ OPOZICE

zachranmenasstat.cz

Zachraňme náš stát

AUTOR: Petr Hájek

[ZDROJ](#)